

DOMINIK DÁN

VĚŠTKYNĚ

VĚŠTKYNĚ

Dominik Dán

VĚŠTKYNĚ

sloart

Text © Dominik Dán 2025
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2026

ISBN 978-80-276-1416-5

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Vix canis mordere suevit, usquequaque qui latrat.

Pes, který štěká, nekouše.

(Curtius Rufus)

Věnuji Jance Jechové a Mariánu Jechovi

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Lucii Mihaleové,
MDDr. Janě Jechové a jejímu psu Vittovi, Mgr. Anně
Kratochvílové, Zuzaně Hanzlovičové, Janě Manákové,
Mgr. Eduardu Mataninovi, MUDr. Vladimíru Rosinovi,
MUDr. Denisi Valentovi, Ph.D., MUDr. Dušanu
Rapošovi, CSc., MPH.

PROLOG

V Karlově Vsi byla pouť.

„Richarde?“ začala Sylvie nesměle.

„No?“

„V Karlovce bude o víkendu pouť.“

„Už? Copak je zase Michala? Ten čas ale letí, dyť sme tam byli na pouti před měsícem.“

„To bylo před rokem, miláčku. Měli bychom vzít děti.“

„Ty už to taky vědí?“

„Vědí, řekla sem jim to.“

„Tak to teda musíme.“

Poslouchaly za otevřenými dveřmi. Sotva padlo rozhodnutí, rozběhly se do dětského pokoje, hbitým odrazem při úprku vyskočily na postel, každá na svoji, a za stálého skandování na nich začaly skákat jako na trampolíně.

„Pouť, pouť, pouť!“ vřestěly a skákaly do rytmu.

„Tak tohle teda ne!“ zasáhla Sylvie. „Na pouť se pojedete, táta to slíbil, ale postele kvůli tomu zničit nemusíte! Kdo vám bude kupovat nový? A za co? Okamžitě dolů! Radujeme se slušně, pokud možno potichu.“

Pouťová zábava byla naplánovaná na sobotu, jenže ten den v pět ráno našli sousedé starou paní Novotnou ve společných prostorách paneláku s rozbitou hlavou. Na chodbě u schránek si neměla kde rozbít hlavu tak vážně, že by na místě zemřela, a tak zavolali policii. Takže přijel i Krauz.

Sylvie a děti čekaly. Otec nepřišel domů celou sobotu a ani v noci ze soboty na neděli, ani v neděli dopoledne.

„Mami, a kde je tatínek?“ s obavami se zeptala malá Laura.

„V práci, miláčku.“

„Proč? Dyť všichni tatínkové sou doma, je neděle.“

„Náš tatínek má takový zaměstnání, že když se něco stane, musí pracovat i v neděli.“

„A proč?“

„Abychom měli penízky.“

„Na kotočole?“

„Říká se kolotoče, miláčku. Ano, i na ně.“

„Tak už pojedem.“

„Bez tatínka?“

„A kdy přijde?“

„Nevim, miláčku, musíme bejt trpělivý.“

„Včera sme byly trpělivý a nepřišel. Co když budeme trpělivý i dneska a zase nepřijde? Kolotoče odjedou.“

„Možná odjedou a tenhle rok je nestihneme.“

„Ale já chci kolotoče každě rok!“

„Já bych taky chtěla, ale bez tatínka? Ani autíčko nemáme, vzal si ho do práce.“

„Dyť jezděj autobusy.“

„V neděli nejezděj,“ lhala nešťastná Sylvie.

„Tak autobusy nemusej v neděli chodit do práce a náš tatínek musí?“

„Tak nějak to je, dítě moje.“

„A nemoh by tatínek chodit do jiný práce, kam se v neděli nechodí?“

„Moh, ale na to se ho musíš zeptat sama, až přijde.“

„A kdy už přijde?“

„Nevim, miláčku, eště se neozval.“

Trpělivost policejních manželek matek může být někdy vystavena tvrdé zkoušce. Sylvie byla vycvičená, odolávala.

Přišel v neděli v pravé poledne.

„Tatíí!“ ozývalo se chodbou.

Dvě mrňavá vlasatá torpéda se zabořila Krauzovi do břicha, až se ohnul v pase.

„Děti moje milovaný,“ sehnul se, políbil je na voňavé vlasy a objali se.

„Děti, pusťte tatínka, ať se aspoň nají,“ zachraňovala ho Sylvie.

Pustily ho. Krauz si zmoženě sedl v kuchyni za stůl.

„Byl to syn. Chyběly nám stopy, museli sme ho lámat, nakonec všechno přiznal, i sekuru nám vydal. Byla to fuška. Pointa? Jako dycky – prachy.“

„Spal jsi?“

„Ani minutku.“

„A pudeš?“

„Jen co soupnu něco do žaludku. Co máme?“

„Nudlovou slepičí polívku a pečený kuře s rejší.“

„Krásná neděle,“ vzdychl Krauz.

Sylvie mu nandala a on se pomalu, opatrně, aby se neopařil, pustil do jídla. Zpoza zárubní se vynořily dvě malé vlasaté hlavy, jedna nad druhou. Sylvie se opřela zadkem o kuchyňskou linku, ruce si překřížila na prsou. Tři páry zvědavých očí s obavami sledovaly obědvajícího otce.

„Co je?“ všiml si, jak ho hypnotizují.

„Pouť,“ nadhodila Sylvie.

„Pouť!“ Krauz se zprudka opřel o opěradlo židle. „Do háje, dyť je pouť!“

„Děti mě trápěj už druhej den. Kde je tatínek, kdy už přide tatínek...“

„Já vim, slíbili sme jim kolotoče. Do...“ polkl konec ná dávky. Opatrně obědval, pofoukal si každou vidličku rýže, protože Sylvie špatně odhadla nastavení mikrovlnky.

„Ale musíš se vyspat,“ předvídavě nadhodila.

Chvilí váhal.

„Nemusim, něco vydržim. Slib je slib. Děti! Oblíkat, jede se na kolotoče!“

Hlavy jako na povel zmizely, z dětského pokoje se ozýval křik a jáсот. Do rytmu! Zase skákaly na trampolíně.

„Běž je oblíct, najim se, opláchnu a jedeme,“ rozhodl obětavý hrdina.

V koupelně se zadíval na kreaturu v zrcadle.

„Ježkovy voči,“ zaúpěl.

Ze zrcadla na něj zíral starý ošuntělý muž, podle občanského průkazu ve středních letech. Váčky pod očima, unavený nepřítomný pohled, nezdravě rudé tváře, zanedbané strniště.

„Neznám tě, ale umyju tě, chlapče.“

Opláchl se studenou vodou, pomohlo to, alespoň se probral. Rukou si přešel po bradě. Holit se mu nechtělo, snad nepotká nikoho známého. Pohlédl na vanu. Ani sprchovat se mu nechtělo, proč, vždyť kolotoče jsou pod širým nebem, komu by tam smrděl?

Naskákali do auta a dojezili na pouť. Děti běžaly od stánku ke stánku, od atrakce k atrakci.

„Vata! Cukrová vata!“

Dostaly cukrovou vatu.

„Mami, koukej, modrej mončičák! Takovýho už dlouho chci...“

Krauz koupil dva, pro klid v rodině.

„Tati, vystřelíš mi rúži?“

„Nemám pistoli, nechal sem jí doma.“

„Oni ti pučej pušku, ta je lepší.“

Všem třem vystřelil rúži. Nejkrásnější, trojitou, pro tu nejstarší, ať má pouť i ona.

„Miláčku, dáš si klobásu?“

„Ne, dyť sem obědval.“

„Tak co ti mám koupit?“

„Dám si pivo, ale na to eště mám. Víš co, vem je na ty vytožený kolotoče, potom na labutě a na co si jen vzpomenou. Najdeš mě na druhym konci v gastro sektoru, dám si pivečko a možná tam najdu někoho ze starý party, pokecáme.“

„Dobře, běž si po svejch, až je to přestane bavit, najdeme tě.“

„Jasně, takže na Vánoce na shledanou.“

Krauz kličkoval mezi lidmi, a když se srazili rameny, slušně se omluvil. Jednou ho pozdravil nějaký mladík, Krauz slušně odpověděl, ačkoli netušil, kdo to je, potom ho pozdravila docela hezká holka v jeho věku, ke slušnému pozdravu tentokrát přidal i úsměv, ačkoli opět netušil, o koho jde. V neděli odpoledne, v poslední den atrakcí, se pouť začínala plnit, všichni opozdilci, včetně Krauze, tu událost chtěli stihnout na poslední chvíli. Prokličkoval na konec atrakcí, za posledním stánkem utopeným za pojízdnu střelnicí začínal gastro sektor – přešrl vůní, plno výčepů a prodejců vína. Vůně ho nezajímaly, najedl se doma, ale jedno orosené by si dal.

Už si chtěl stoupnout do fronty, ale vtom ho zaujal přístřešek zastrčený za střelnicí. Stan, o něco větší než ten na kempování, hlavně vyšší. Užší špice, jako turecké stany v historických filmech, i barvy podobné, křiklavé. Převládala modrá, to ho upoutalo, byla to jeho nejoblíbenější barva. Všechny odstíny modré. Nejkrásnější byly tmavomod-

ré pruhy poseté třpytkami. V jejich záplavě mu unikl nápis nad zamaskovaným vchodem do stanu. Až když se víc soustředil, nápis rozluštil – VĚŠTKYNĚ. Velká písmena posetá zlatými hvězdičkami a stříbrnými půlměsíci prozrazovala, kdo čeká uvnitř.

Jenže takhle uvnitř nečekala.

Krauz přišel blíž, aby se ujistil, že ho nešálí zrak. Dlouho nespal, mohl mít vidiny. Ale zrak ho nešálil, skutečně tam bylo napsáno *věštkyně*. Na pouti byl už stokrát, no, možná dvacetkrát, ovšem takovou atrakci ještě neviděl.

„Dovolíte, pánko moj?“

Nebyla ve stanu, jako duch se přiblížila zezadu. Krauz ji neslyšel přicházet, trhl sebou. Přes jednu ruku měla přehozený precizně složený a vyžehlený krvavě rudý šátek, ve druhé nesla keramickou misku s vodou. Na hladině plavaly růžové lístky. Nechtěla je vylít a Krauz jí překážel, v úzkém prostoru vedle střelnice se jí špatně manévrovalo. Požádala ho, aby jí uvolnil cestu, a on okamžitě uhnul.

„Děkuju.“

Obešla ho tiše, ladně, jako by po trávě nechodila, ale plavala. Zarazila se, vrátila se o krok, otočila se a zadívala se mu do očí.

Romka, mladá, docela hezká, ale takové jsou všechny, když jsou mladé. Cikánské oblečení z dob Marie Terezie jí moc nesvědčilo, vrstvy sukní ji rozšiřovaly, vrchní, skládaná, jí nehezky odstávala od boků. Černé jednobarevné punčochy sladěné s černými filcovými papučemi nebyly tak nevkusné jako křiklavá barevná blůza a vestička. Vlasy černé jako uhel jí padaly až k pasu, nehyzdil je ani šátek nebo stuha.

Ani se neusmála. Přistoupila ještě o krok, pohnula krkem, aby si viděli do očí. Upřeně mu do nich hleděla, okem nemrkla. Krauz pocítil bolest hlavy, ale to se při nevyspání stává.

„Nějaký psychologický cvičení?“ usmál se Krauz a otřel si čelo, aby zahnal mdloby.

„Ste utahanej.“

No a? To má být věštecké umění? Vždyť to na něm musí vidět každý.

„Z krve.“

Obrátila tělo, hlava se nepohnula, nohy už udělaly první krok, ale hlava stále zůstávala na místě. Do poslední chvíle udržovala oční kontakt, až posléze otočila i hlavu a pohnula se celá.

„Jak to mys—“

Odešla, ztratila se, jako by se vypařila, dřív než se stihl na cokoli zeptat. Usmál se – dobrý trik. Ve stěně stanu byl hýřícími matnými barvami, třpytkami a volánky zamaskovaný záhyb, kterým se dalo vejít dovnitř. Plachta hned zapadla na své místo a vchod zakryla. Cikánka to měla nacvičené, a tak v nepozorném pozorovateli mohla vzbudit dojem, že je čarodějnice, co se umí doslova vypařit. Krauz nebyl nepozorný pozorovatel, navzdory ospalým očím postřehl její fintu. Nedalo mu to, aby ke stanu nepřistoupil. Do nosu ho praštila těžká vůně kadidla.

„Slečno...“

Plachta v záhybu se pohnula, odchlípla se. Postřehl štíhlé prsty s krvavě rudými dlouhými nehty. Nic víc, ostatní části těla zůstaly skryty v magické temnotě.

„Ehm, slečno, nejdu dál, já na ty vaše blbosti nevěřím, jen sem se chtěl zeptat, jak ste to myslela s tou krví.“

Žádná odpověď, jen ruka zůstala na místě.

„Jestli mě lákáte dovnitř, tak zbytečně.“

Opět ticho, ruka se ani nepohnula.

„Jak chcete,“ rezignoval Krauz a už se chtěl obrátit na patě a odejít.

„Nemusíte se bát, pánko moj, to není vaše krev,“ zaznělo ze stanu tlumeně jakoby z dálky.

„Není moje? A čím?“

„Stará krev.“

Celou sobotu i noc se babral se starou krví, ale odkud to může vědět cikánka ze stanu?

„Proč mluvíte v hádankách?“

„Kdo chce znát odpovědi, musí vejít.“

Mluvila pomalu, její hlas zněl příjemně, melodicky, laskavě, lákavě. Krauz pocítil neodolatelné nutkání vstoupit dovnitř a přesvědčit se na vlastní oči, jak se ve skutečnosti dělá podvod přetrvávající staletí. Na druhou stranu váhal – on, důstojník kriminální policie, racionálně uvažující muž, se má snížit k něčemu takovému, falešnému, průhlednému,

lacinému, jako je pokoutní umění zpod kopule šapitó kočovných cikánů? Nikdy!

Stál uvnitř a snažil se rozkoukat – neviděl nic. Vešel ze světla do tmy a oči potřebovaly pár vteřin, aby si přivykly. Všude rozeznával visící šátky, některé průsvitné, ale všechny barevné. Stan se najednou scvrkl a Krauzovi jako by najednou celá tíha modravých nebes spočívala na ramenou, dokonce sehnul hlavu jako pod skutečnou zátěží. Rozhrnul pár průsvitných šátků a připadal si jako v koupelně, když skrz závěs vstupuje do vany. Málem zakopl o šachový stolek s velkými čtverečky. Namísto figurek byly na šachovnici rozmístěné... Podíval se líc, ano, byly to kosti, úlomky i celé kosti. Jen doufal, že ta velká na kraji není originál obratel z lidské páteře. Cikánka se vynořila ze tmy, hedvábné šátky za ní vlály, jako by sama byla vánek.

„Sedněte si, pánko moj.“

Až teď si všiml nízkého tureckého stolku. Sedl si. Umínil si, že se soustředí na detaily, na její sebemenší pohyb a upozorní ji na každý podvod a průhledný trik, ale vůbec nepostřehl, odkud vzala misku s plátky a rudý šátek. Když se vynořila ze tmy, měla prázdné ruce, to by přísahal, všiml si jich, v rukou před chvílí neměla nic, a teď – na šachovém stolku šátek a miska!

„Jestli je vám světlo nepříjemný, můžu ho ztlumit.“

O čem to mluví? Vždyť je tu tma!

Rudý šátek přehodila přes zářivou křišťálovou kouli, a změnila ji tak v oranžový grapefruit a vnitřek stanu v krvavé břicho velryby.

„Šikovný,“ uznal, vždyť ještě před chvílí měl přímo pod nosem jen šachovnici a kosti.

Sedla si naproti, hleděli si do očí na šířku šachovnice.

„Foukněte.“ Natáhla ruku s miskou, vodou a plátky.

Ani teď si nevšiml, odkud ji vzala, vždyť ležela na šachovém stolku, a najednou ji měl pod nosem.

Foukl, plátky se rozeběhly po hladině. Cikánka misku položila doprostřed šachovnice, pozorně sledovala plachtění plátek, dokud nezastavily.

„Pět korun, pánko moj.“

Ani dřevěnou dózu na doutníky do té chvíle nezahlédl, nebyla na scéně, a najednou zničehonic hrála hlavní roli.

Zvedla víko, na detektiva dýchla prázdnota. Asi to nebude vyhlášená věštkyň, když je dneska první.

Nadechl se, že jí rovnou od plic řekne něco o nezdaněném nezákonném podnikání a obohacování, ale dívala se na něj takovým pohledem... Zastyděl se. Proč by jí to vyčítal? Sáhl do služebního průkazu, vytáhl bankovku a přispěl, ani nežádal drobné.

„Děkuju, páňko moj.“ Krabice s penězi zmizela. Byla tu vůbec? Už platil? Anebo se platí až u východu? Má problémy s pamětí – je jen nevyspalý, anebo ho očarovala?

„Chtěl bych...“

„Já vim. Podejte mi ruku. Tuhle ne, druhou. Dlaní nahoru.“

Vzala si jeho dlaň do svojí – nic necítil. Nahnul se, přesvědčil se, že ho drží, ale na zápěstí ani na prstech dotyk necítil.

Chvilku počkala a potom se nad dlaň naklonila.

Druhou rukou mu zavřela prsty do pěsti, tu podržela, nahnula se nad miskou a foukla. Plátky si zasurfovaly a cikánka stále sevření držela, dokud se nezastavil i poslední plátek, až pak Krauzovi dlaň otevřela, nahnula se a četla. Četla dlouho.

Podívala se mu do očí, naklonila hlavu, aby si byli blíž. Neusmívala se, nemračila se, neměla žádný výraz.

„Není to vaše krev, páňko moj, ale je všude kolem vás. Provází vás už roky a bude vás provázet do konce života. Bráníte se, chtěl byste z kruhu vystoupit, ale krvavý kruh vás drží, svírá, nepustí, je silnější než vaše vůle. Máte dvě možnosti. Vystoupíte z krvavého kruhu navzdory bolesti, kterou vám ten krok přinese, anebo zůstanete, navzdory bolesti, která bude součástí tohoto rozhodnutí. Pokud vykročíte z kruhu, budete litovat, ale už nikdy se nebudete moct vrátit. Jestli zůstanete a vytrpíte, co je potřeba vytrpět, odměna vás nemine. V Dunaji teče voda. Proteče jí spousta vody. Jednoho dne se ohlédnete a ve vašem stínu bude stát úspěch, sláva, bohatství, ženy, přátelé, spousta přátel, nepřejícní, závistivci, zákešní zrádci, falešní hráči a vzteklí psi s krvavou tlamou. Vybrat si musíte sám.“

Pustila mu ruku, což zjistil jen podle toho, že najednou stála před ním a ruce se jí pohupovaly u těla. Vstal taky, ale

do tváře jí neviděl – dělil je šedý průsvitný šátek jako mlha nad ranním rybníkem. Natáhl se, chtěl ho odhrnout.

„Ne! Má tam být.“

„Tak mi teda řekněte, milá slečno, jaká sláva, jakej úspěch? Co mám udělat?“

„Bude to na papíru.“

„Na jakym papíru? Diplom, povýšení, vyznamenání, uznání?“

„Popsaný papír, víc nevím. Viděla sem jen to, co ste mi ukázal, jen to, co ste mi dovolil vidět. Věštyně neví všechno, všechno víte jen vy. Já ukážu cestu, vy vykročíte. Jinak to nikdy nebylo, není ani nikdy nebude.“

Otočila se, hedvábné šátky se zavlnily. Zmizela a šátky znehybněly. Připadal si jako v jeskyni se zkamenělými šátky místo stalaktitů.

„Baba jedna...“ brblal celou cestu k pivu.

Dal si dvě, potkal kamaráda ze sídliště, pokecali, zavzpomínali. Kamarád do něj dvakrát drkl: co s ním je, jestli ho poslouchá. Krauzovi vířily myšlenky, nemohl se soustředit.

Sylvie nedodržela podmínku, že ho vyhledá, až když to děti přestane bavit – našla ho a ony fňukaly. Musela totiž jejich vyvádění ukončit, utratila všechny peníze a děti chtěly ještě to, ještě tamto a pořád něco. Když spočítala, kolik utratila, vyrazilo jí to dech – mohly za to být nové boty i blůzka.

„A dost! De se za taťkou!“

Taťka sáhl do tajných rezerv ve služebním průkazu.

„Tak eště jeden kolotoč a de se domů!“

„Jupí!“

Zatímco Sylvie hlídala děti na kolotoči, Krauzovi to nedalo, vytratil se a vrátil se ke stanu zastrčenému za pojízdnou střelnici. Nemohl se zbavit pocitu, že se slečnou bez úsměvu mají nevyřízené účty.

Neklepal, nebylo kde, a tak rovnou vešel.

„Haló! Je tu někdo?“

Z temnoty visících šátků se vynořila cikánka. Šaty stejné, ale něco bylo navíc – roky, úsměv a rudý šátek uvázaný jako čelenka.

„Vítejte, pánko moj.“

„Kde je ta mladá?“

„Sem poprosim pět korun, páňko moj,“ pod nos mu strčila plechovou pokladničku.

„Ta mladá měla krabici od doutníků a už sem přispěl. Kde je?“

„U nás se platí za každou odpověď.“

„Nechci další odpovědi, už sem si jednu koupil, chci jen vědět, kde je ta mladá, co tu byla před vámi.“

„Jaká mladá?“

„Kolik vám je? Sto? Já hledám tu osumnáctiletou.“

„Sem tu jen já.“

„To vidim, byla tu před hodinou.“

„I před hodinou sem tu byla jen já.“

„To určitě! Co to na mě hrajete? Řekněte jí, že nechci, aby mi vrátila peníze, jen se chci na něco zeptat. Doplatim, jestli je to potřeba, ale zavolejte jí.“

„Karči, pod sem!“

Další trik. Z temnoty se vynořil chlap v černém lesklém cirkusáckém obleku.

„No?“

„Nechce platit a jen se vyptává.“

„Nevyptávám se a už sem platil, hledám tu mladou, co tu byla předtim.“

„Reklamace po zaplacení nepřijímáme a mladá tu nikdy nebyla, tohle je náš stan, sme tu jen my dva.“

„To určitě! Nerozumíte mi, že si nechci stěžovat ani nechci zpátky peníze, jen se jí chci na něco zeptat. Tak nehrajte divadýlko a zavolejte jí!“

„A vy nechápete, že tohle je náš stan a sme tu jen my dva?“

„Děte do prdele, bando jedna...“

Muž se pohnul, Krauz zmlkl – strážlivě zhodnotil poměr sil a raději opustil bojiště bez újmy na zdraví. Venku si všiml prodavače langošů z vedlejšího pojízdného stánku. Kouřil vzadu na trávě, asi už toho měl od pátku dost.

„Dobrej...“ kývl mu Krauz hlavou.

„Dobrej...“ kývl zpátky.

„Ste tu od začátku?“

„Od pátku.“

„Leze to na nervy, co?“

„To jo, jenže vyděláváme, tak co mi zbejvá. Dneska je tu nával a do večera eště bude, ale tak to bejvá dycky v neděli, každej chce eště na poslední chvíli stihnout, co se dá.“

„A tu mladou, co ordinuje tady ve stanu, ste viděl? Kam šla?“

„Jaká mladá?“

„Osumnáctka v cikánskejch historickéjch šatech.“

„Věštkyňě?“

„Jo.“

„Tady věští jen stará Jolana a hlídá jí Karči, známe se roky.“

„A ta mladá?“

„O žádný mladý nevim.“

„Vy děte taky do prdele, to ste pěkně domluvený. Sehraná banda prolhaná!“

„Poslechni, ty čuráku, sám táhni do prdele a neotravuj pracující lidi.“

A bylo po debatě.

Cestou domů Krauz řídil jako zařezaný.

„Je ti něco? Nesedlo ti to?“ obávala se Sylvie.

„Sedlo, sedlo, jen sem takovej...“

„Potřebuješ se vyspat.“

„To v každym případě. Ale víš, co mě štve? Všimnul sem si, že lidi čím dál víc lžou, vymejšlej si, snažej se člověka natáhnout, obalamutit...“

„Někdo tě naštvál? Obrali tě o peníze?“

„Ani ne, o peníze nejde, jen mám takovej blbej pocit, že dneska už nemůžeš věřit nikomu.“

„Mně můžeš, uložim si tě, zachumlám tě, večer, až děti usnou...“

To bude asi nejlepší, pomyslel si Krauz. Kašlat na věštkyňě lhářky, vlastní ženská je vlastní ženská, na tu je vždycy spolehnutí.

Časem na zvláštní příhodu s věštkyňí zapomněl. Vzpomněl si až po letech...

1

LISTOPAD 1993

Raz, dva, raz, dva, tem-po, tem-po, ryt-mus, ryt-mus!

Běžící dívka znala zásady vytrvalostního běhu ze školy, v duchu si je opakovala. Nebyla trénovaná, nevěnovala se atletice profesionálně, ale na hodinách tělocviku, když profesor vysvětloval motoriku lidského těla, dávala pozor.

Byl to oblíbený profesor, neměli s ním problém studenti, rodiče ani vedení gymnázia. Po vyučování si nebral studentky ani studenty do kabinetu, s předmětem tělesná výchova to myslel vážně a k žákům měl korektní přístup. I oni k němu – nevymýšleli si neexistující zranění, nemoci, menstruaci, jen aby se vyhnuli tělocviku a celou hodinu mohli prosedět na lavičce v rohu tělocvičny. Nepodváděli. Jak se choval on k nim, tak se chovali oni k němu.

Raz, dva, raz, dva, dý-chat, dý-chat!

Dýchala pravidelně, snažila se klidně, i když to za daných okolností vůbec nebylo jednoduché.

Z teorie běhu si zapamatovala dvě hlavní zásady: dech a rytmus, nazývalo se to tempo.

„Dech a tempo, děvčata a chlapci, dvě hlavní zásady, který vám zaručí vítězství,“ říkával na rozcvičce pan profesor. „A třeba i zachrání život,“ dodával s úsměvem. O oni, aby mu udělali radost, se sborově zasmáli jako dobrému vtipu.

Pan profesor to se záchranou života myslel tak, že pokud zvládnou teorii a natrénují jedno i druhé, nestane se jim, že by je během tréninku nebo na závodech skolil infarkt či mozková příhoda. Netušil, že jeho dobře míněné rady a Milota budou konfrontovány s úplně jinou realitou, že běžci může jít o život i jinak.

Raz, dva, raz, dva, dý-chej, tem-po!

V duchu si opakovala zásady, diktovala si tempo, dodržovala délku kroku. Bolely ji nohy, píchalo ji v boku, plivala sliny, chtělo se jí zvracet. Navzdory profesorově pedantsky podané teorii ochabovala. A nebylo se co divit, protože třetí zásadou vytrvalostního běhu byl trénink.

„Děvčata a chlápci, bez tréninku, bez zodpovědného přístupu k přípravě to prostě nejde!“ končil přednášku profesor.

Milota netrénovala. Zkusila to, ale atletika ji neoslovila, stejně jako předtím volejbal, basketbal nebo házená. O gymnastice ani nemluvě. Vždycky když pan profesor podle studijního plánu změnil téma, pro nový sport se nadchla, nastudovala si teorii, zkusila pár tréninků, a tím její zápal pro sport pohasl.

„Ale proč? Milotko, proč? Dyť na to máš! Koukni se na sebe, ta postava, stehna, ramena, boky – seš pro sport stvořená. Můžeš se chlubit postavou jako z atlasu lidského těla, všechno, co má máma, jsi po ní podědila, každé sval, každou kost, tak proč?“ divil se otec a podívoval se i pan profesor, jakkoli mámu neznal ani od vidění – o školu včetně třídních schůzek se staral otec.

Nedokázala odpovědět ani otci, ani panu profesorovi, vlastně ani sama sobě. Sportem se vždycky nadchla, obdivovala sportovce a vydřené sportovní výkony, zaujalo ji všechno nové, ale vždycky jen na chvíli – chyběla jí vytrvalost, další předpoklad, bez kterého se sport dělat nedá.

Teď litovala. V duchu proklínala svoji přelétavou povahu, neschopnost, přesněji neochotu vytrvat u jedné disciplíny alespoň půlrok, alespoň od vysvědčení k vysvědčení. Kdyby na antuce za školou vydržela o pár týdnů déle, ze dvou okruhů mohly být tři, za týden čtyři, a za měsíc mohla zaběhnout třítisícovku ve slušném čase, ale ona ne, jí stačily dva okruhy, a už hrála volejbal, a když zvládla podání nejen spodem, ale i vrchem, už rázovala po kladině v marné snaze udělat salto. Alespoň jedno, stačilo by i dopředu. Když spadla z náradí a natloukla si záda tak, že ji museli křísit, přesedlala na bezpečnější basketbal.

Škoda té antuky, teď by se jí pár okruhů navíc hodilo. Bolely ji nohy, do pravého lýtka se jí zakousla křeč – asi proto, že neběžela po pohodlné antuce, ale po udusané lesní pěšince.